

Het Boek Daniël - Nummer Negenenzestig

Onthulling van de generatiecyclus: de vier gruwelen van het adventisme

Jeff Pippenger

2024-02-02

God verandert nooit, en daarom wordt het adventisme in zijn vierde generatie geoordeeld.

“En Hij riep tot de man die met linnen bekleed was, die de schrijversinktkoker aan zijn zijde had; en de Heere zei tot hem: Trek midden door de stad, midden door Jeruzalem, en zet een teken op de voorhoofden van de mannen die zuchten en uitroepen over al de gruwelen die in haar midden gedaan worden. En tot de anderen zei Hij, terwijl ik het hoorde: Gaat achter hem aan door de stad en slaat toe; laat uw oog niet sparen en hebt geen medelijden: doodt volkomen oud en jong, zowel maagden als kleine kinderen en vrouwen; maar nadert niemand op wie het teken is; en begint bij Mijn heiligdom. Toen begonnen zij bij de oude mannen die vóór het huis waren.”

„Jezus staat op het punt de genadetroon van het hemelse heiligdom te verlaten om gewaden van wraak aan te trekken en Zijn toorn in oordelen uit te storten over hen die niet hebben gereageerd op het licht dat God hun heeft gegeven. ‘Omdat het vonnis over een boze daad niet snel wordt voltrokken, daarom is het hart van de mensenkinderen in hen ten volle gezet om kwaad te doen.’ In plaats van verzacht te worden door het geduld en de langdurige lankmoedigheid die de Heere jegens hen heeft betoond, verharden zij die God niet vrezen en de waarheid niet liefhebben, hun harten in hun boze weg. Maar zelfs aan de lankmoedigheid van God zijn grenzen gesteld, en velen overschrijden die grenzen. Zij hebben de grenzen van de genade overschreden, en daarom moet God ingrijpen en Zijn eigen eer handhaven.

“Van de Amorieten zei de Heer: ‘In het vierde geslacht zullen zij hierheen wederkeren; want de ongerechtigheid van de Amorieten is nog niet vol.’ Hoewel deze natie vanwege haar afgoderij en verdorvenheid in het oog sprong, had zij de maat van haar ongerechtigheid nog niet vol gemaakt, en God zou geen bevel geven tot haar algehele verdelging. Het volk moest de goddelijke macht op duidelijke wijze geopenbaard zien, opdat het zonder verontschuldiging zou zijn. De barmhartige Schepper was bereid hun ongerechtigheid te verdragen tot het vierde geslacht. Indien dan geen verandering ten goede werd gezien, zouden Zijn oordelen over hen komen.”

“Met onfeilbare nauwkeurigheid houdt de Oneindige nog steeds rekening met alle volken. Terwijl Zijn barmhartigheid wordt aangeboden met oproepen tot bekering, blijft deze rekening open; maar wanneer de cijfers een bepaalde omvang bereiken die God heeft vastgesteld, vangt de bediening van Zijn toorn aan. De rekening wordt gesloten. Het goddelijk geduld houdt op. Er is niet langer een pleiten om barmhartigheid ten behoeve van hen.”

“De profeet, die de eeuwen overzag, zag deze tijd voor zich in een gezicht. De volken van deze tijd zijn de ontvangers geweest van ongekende barmhartigheden. Hun zijn de uitgelezenste zegeningen van de hemel geschonken, maar toegenomen hoogmoed, hebzucht, afgoderij,

verachting van God en lage ondankbaarheid staan tegen hen opgetekend. Zij zijn snel bezig hun rekening met God af te sluiten.

“Maar wat mij doet sidderen, is het feit dat degenen die het grootste licht en de meeste voorrechten hebben gehad, besmet zijn geraakt door de heersende ongerechtigheid. Onder invloed van de onrechtvaardigen om hen heen zijn velen, zelfs onder hen die de waarheid belijden, koud geworden en worden zij meegesleept door de sterke stroom van het kwaad. De algemene verachting die over ware godsvrucht en heiligheid wordt uitgestort, brengt hen die zich niet nauw met God verbinden ertoe hun eerbied voor Zijn wet te verliezen. Indien zij het licht volgden en de waarheid van harte gehoorzaamden, zou deze heilige wet hun juist des te kostbaarder voorkomen wanneer zij aldus veracht en terzijde gesteld wordt. Naarmate het gebrek aan eerbied voor Gods wet duidelijker aan het licht treedt, wordt de scheidslijn tussen haar onderhouders en de wereld duidelijker. De liefde voor de goddelijke voorschriften neemt bij de ene klasse toe naarmate de verachting ervoor bij een andere klasse toeneemt.

„De crisis nadert snel. De snel toenemende cijfers tonen aan dat de tijd van Gods bezoeking bijna is aangebroken. Hoewel Hij niet gaarne straft, zal Hij niettemin straffen, en wel spoedig. Zij die in het licht wandelen, zullen tekenen van het naderende gevaar zien; maar zij mogen niet stil neerzitten in een kalme, onbezorgde verwachting van het verderf, terwijl zij zich troosten met de gedachte dat God Zijn volk zal beschutten op de dag der bezoeking. Verre vandaar. Zij behoren te beseffen dat het hun plicht is zich ijverig in te spannen om anderen te redden, terwijl zij met krachtig geloof tot God opzien om hulp. ‘Het krachtige gebed van een rechtvaardige vermag veel.’”

“Het zuurdeeg van de godsvrucht heeft zijn kracht niet geheel verloren. In de tijd waarin het gevaar en de neerslachtigheid van de gemeente het grootst zijn, zal het kleine gezelschap dat in het licht staat, zuchten en kermen over de gruwelen die in het land bedreven worden. Maar in het bijzonder zullen hun gebeden opgaan ten behoeve van de gemeente, omdat haar leden handelen naar de wijze van de wereld.

De ernstige gebeden van deze getrouwe weinigen zullen niet tevergeefs zijn. Wanneer de Heere optreedt als een Wreker, zal Hij ook komen als een Beschermmer van allen die het geloof in zijn zuiverheid hebben bewaard en zichzelf onbesmet van de wereld hebben gehouden. Het is in deze tijd dat God heeft beloofd Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, recht te doen, hoewel Hij lankmoedig jegens hen is.

“Het bevel luidt: ‘Ga midden door de stad, midden door Jeruzalem, en zet een teken op de voorhoofden van de mannen die zuchten en klagen over al de gruwelen die in haar midden bedreven worden.’ Deze zuchtenden en klagenden hadden de woorden des levens verkondigd; zij hadden bestraft, raad gegeven en gesmeekt. Sommigen die God hadden onteerd, kwamen tot berouw en verootmoedigden hun hart voor Hem. Maar de heerlijkheid des Heren was van Israël geweken; hoewel velen nog steeds de vormen van godsdienst bleven onderhouden, ontbraken Zijn kracht en tegenwoordigheid.” Testimonies, deel 5, 207–210.

De illustratie van Gods oordeel die Zuster White in de passage aanduidt, is het oordeel dat over de stad Jeruzalem werd gebracht, welke in de laatste dagen de Kerk der Zevende-dags Adventisten is.

Het oordeel wordt bij de zondagswet voltrokken, want daar worden het zegel van God en het merkteken van het beest opgelegd. Ezechiël hoofdstuk acht identificeert vier toenemende gruwelen. Het eerste vers benadrukt dat het visioen vlak vóór het sluiten van de genadetijd moet worden verstaan, door de vijfde dag van de zesde maand van het zesde jaar aan te duiden.

Ezechiël hoefde dat historische ijkpunt niet op te nemen. Hij had eenvoudig kunnen schrijven: „En het geschiedde, terwijl ik in mijn huis zat en de oudsten van Juda vóór mij zaten, dat daar de hand van de Heere HEERE op mij viel.” Het feit dat hij de verwijzing naar de dag vóór „666” opnam, is een profetische verwijzing voor studenten van de profetie. De verwijzing voor hen die de overwinning hebben over het getal van de naam van het beest, weten dat „666” een element is van de Openbaring van Jezus Christus, die juist vóór het sluiten van de genadetijd wordt ontzegd. Zij weten dit, want zij zijn het volk van God, dat volgens Petrus „eertijds niet het volk van God waart.”

In 1 Petrus hoofdstuk twee hebben de mensen die nu het volk van God zijn, „geproefd dat de Heere goedertieren is.” Zij zijn degenen die profetisch het woord van God hebben „gegeten”, in tegenstelling tot hen die weigerden het woord van God te eten. Alle profeten spreken over de laatste dagen, en in Johannes hoofdstuk zes gaf Jezus de boodschap dat Zijn discipelen Zijn vlees moesten eten en Zijn bloed moesten drinken. In dat hoofdstuk deden de discipelen die weigerden Zijn vlees te eten en Zijn bloed te drinken, dat in vers zesenzestig.

Van toen af gingen velen van zijn discipelen terug en wandelden niet meer met Hem. Johannes 6:66.

De wijzen die in de laatste dagen het vlees eten en het bloed drinken van Christus, begrijpen dat Christus als Palmoni de Wonderbare Teller is, en zij herkennen Zijn handtekening wanneer die wordt voorgelegd. Het getal „665” in het openingsvers van Ezechiël acht staat daar, voor ieder die het wil zien, om aan te duiden dat het ten minste twee belangrijke profetische punten identificeert. Het eerste is dat de boodschap moet worden verstaan als betrekking hebbend op een tijdsperiode vóór de zondagswet. Het tweede is dat het getal „666” voorkomt in een van slechts twee verzen in het boek Openbaring, dat nader wordt gekwalificeerd door de aanduiding dat de „wijzen” het in de laatste dagen zouden verstaan.

Hier is de wijsheid. Laat hem die verstand heeft het getal van het beest berekenen; want het is het getal van een mens, en zijn getal is zeshonderd zesenzestig. Openbaring 13:18.

De „wijzen” die de toename van kennis in de laatste dagen begrijpen, wanneer de Openbaring van Jezus Christus wordt ontzegd, zullen weten dat „666” een belangrijk profetisch symbool is, want zij zullen de overwinning over het getal hebben behaald. Ezechiël voert daarom in hoofdstuk acht een toenemende opstand in, die wordt weergegeven door vier zich vermeerderende gruwelen. De laatste duidt de dwazen aan als neerbuigend voor de zon, en markeert aldus het oordeel over Jeruzalem (het adventisme) in de laatste dagen. Dat oordeel vindt plaats in de vierde generatie. De vier gruwelen zijn de symbolen van de vier generaties van het Laodiceïsche adventisme.

De eerste generatie begon in 1863, met de opstand tegen Mozes' eed van „zeven tijden”. Vijfentwintig jaar later werd de opstand van 1888 geopenbaard. Eenendertig jaar later vond de

opstand van 1919 plaats, vertegenwoordigd door het boek van W. W. Prescott, „The Doctrine of Christ”. Achtendertig jaar daarna vond in 1957 de opstand plaats die vertegenwoordigd werd door het boek „Questions on Doctrine”. Wij zullen nu beginnen aan te tonen waarom deze vier wegmarkeringen overeenkomen met de vier gruwelen van Ezechiël acht.

In 1863 voerde het Laodiceïsche adventisme een nieuwe kaart in ter vervanging van de twee kaarten die vervullingen waren van het bevel in Habakuk, hoofdstuk twee, om: „schrijf het gezicht op en stel het duidelijk voor op tafelen.” De kaart van 1863 liet de „zeven tijden” weg uit de profetische voorstelling, zoals deze op de twee heilige kaarten hadden gestaan, samen met de 1260, 1290 en 1335. In Habakuk gaf het bevel aan dat de tafelen (in het meervoud) op zodanige wijze gepubliceerd zouden worden dat „wie het leest, daarmee hardlopend voort kan gaan.” De kaart van 1863 week zo ver van het doel af, dat er een verklarend uitreikblad bij nodig was. Het was niet mogelijk naar de kaart van 1863 te kijken en „te lopen” zonder een extra uitreikblad.

Toen antwoordde de HEERE mij en zei: Schrijf het gezicht op en stel het duidelijk op tafelen, opdat men het in het voorbijlopen leze. Habakuk 2:2.

De kaart van 1863 was een vervalsing, ontworpen om de ware te verhullen, juist zoals William Miller in zijn droom zag. De twee heilige kaarten waren het symbool van het verbond dat Christus sloot met het volk dat zojuist de positie had ingenomen als de ware protestantse hoorn van het beest uit de aarde. Die twee kaarten vertegenwoordigden een symbool van de verbondsverhouding tussen de Millerieten en Christus, die in 1844 plotseling tot Zijn tempel kwam, en toen Hij kwam, kwam Hij als de Boodschapper van het Verbond. Het oude Israël is een illustratie van het moderne Israël, en toen Christus het oude Israël uit de slavernij van Egypte leidde, gaf Hij daarmee voorafschaduwend gestalte aan de tijd waarin Hij het moderne Israël zou uitleiden uit de slavernij van twaalfhonderdzestig jaar pauselijke heerschappij. Zuster White houdt deze twee geschiedenissen herhaaldelijk voor als parallelle geschiedenissen.

“Op ons schijnt het opgehoopte licht van vervlogen eeuwen. Het verslag van Israëls vergeetachtigheid is bewaard gebleven tot onze verlichting. In deze tijd heeft God Zijn hand uitgestrekt om Zich een volk te verzamelen uit elke natie, stam en taal. In de adventbeweging heeft Hij gewerkt voor Zijn erfdeel, evenals Hij voor de Israëlieten werkte door hen uit Egypte te leiden. In de grote teleurstelling van 1844 werd het geloof van Zijn volk beproefd, zoals dat van de Hebreëen aan de Rode Zee.” Testimonies, deel 8, 115, 116.

Toen de Heer een verbond sloot met het oude Israël, gaf Hij twee tafelen om de verbondsrelatie te vertegenwoordigen. Toen de Heer een verbond sloot met het moderne Israël, gaf Hij twee tafelen om de verbondsrelatie te vertegenwoordigen. De twee tafelen van de Tien Geboden zijn een voorafbeelding van Habakuks twee tafelen. Hij gaf hun de twee tafelen kort na de doortocht door de Rode Zee, die Zuster White in verband brengt met de Grote Teleurstelling van 1844. Kort na 1844 bracht de Heer, in termen van profetische geschiedenis, de tweede tafel voort. Het oude Israël werd aangesteld tot bewaarders van Gods wet, en het moderne Israël werd aangesteld tot bewaarders niet alleen van Gods wet, maar ook van die grote profetische waarheden.

“God heeft Zijn kerk in deze tijd geroepen, zoals Hij het oude Israël heeft geroepen, om als een licht op de aarde te staan. Door het machtige kliefmes van de waarheid, de boodschappen van de eerste, tweede en derde engel, heeft Hij hen afgescheiden van de kerken en van de wereld om hen in een heilige nabijheid tot Zichzelf te brengen. Hij heeft hen tot bewaarders van Zijn wet gemaakt en heeft hun de grote waarheden van de profetie voor deze tijd toevertrouwd. Gelijk de heilige godsspraken die aan het oude Israël waren toevertrouwd, zijn deze een heilig pand dat aan de wereld moet worden meegedeeld.” Testimonies, deel 5, 455.

De eerste twee Geboden openbaren Gods haat jegens afgoderij, en in die eerste twee Geboden maakt Hij bekend dat het oordeel wordt voltrokken tot in het derde en vierde geslacht, want Hij maakt bekend dat Hij een na-ijverig God is.

„De wet werd op dit tijdstip niet uitsluitend ten behoeve van de Hebreëen uitgesproken. God eerde hen door hen tot de bewakers en behoeders van Zijn wet te maken, maar zij moest als een heilige toevertrouwing voor de gehele wereld worden bewaard. De voorschriften van de Decaloog zijn aangepast aan de gehele mensheid, en zij werden gegeven tot onderwijzing en besturing van allen. Tien voorschriften, kort, alomvattend en gezaghebbend, omvatten de plicht van de mens jegens God en jegens zijn naaste; en alles is gegrond op het grote fundamentele beginsel van de liefde. ‘Gij zult de Heere, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand; en uw naaste als uzelf.’ Lukas 10:27. Zie ook Deuteronomium 6:4, 5; Leviticus 19:18. In de Tien Geboden worden deze beginselen in bijzonderheden uitgewerkt en toepasselijk gemaakt op de toestand en omstandigheden van de mens.

„Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.”

„Jehova, de eeuwige, uit Zichzelf bestaande, ongeschapen Wezen, Zelf de Bron en Onderhouder van alles, heeft alleen recht op de hoogste eerbied en aanbidding. Het is de mens verboden aan enig ander voorwerp de eerste plaats te geven in zijn genegenheden of in zijn dienst. Wat wij ook koesteren dat ertoe neigt onze liefde tot God te verminderen of de Hem verschuldigde dienst te belemmeren, daarvan maken wij een god.

‘Gij zult u geen gesneden beeld maken, noch enige gelijkenis van hetgeen boven in de hemel is, noch van hetgeen beneden op de aarde is, noch van hetgeen in de wateren onder de aarde is; gij zult u voor die niet nederbuigen, noch hen dienen.’

„Het tweede gebod verbiedt de aanbidding van de ware God door beelden of gelijkenissen. Vele heidense volken beweerden dat hun beelden slechts figuren of symbolen waren waardoor de Godheid werd aanbeden, maar God heeft verklaard dat zulk een aanbidding zonde is. De poging om de Eeuwige door stoffelijke voorwerpen voor te stellen, zou de opvatting van de mens van God verlagen. De geest, afgewend van de oneindige volmaaktheid van Jehovah, zou worden aangetrokken tot het schepsel in plaats van tot de Schepper. En naarmate zijn voorstellingen van God werden verlaagd, zo zou ook de mens ontaarden.”

“‘Ik, de HEERE, uw God, ben een na-ijverig God.’ De nauwe en heilige betrekking van God tot Zijn volk wordt voorgesteld onder het beeld van het huwelijk. Afgoderij, zijnde geestelijk overspel, wordt Gods ongenoegen daarover terecht na-ijver genoemd.” Patriarchen en

Profeten, 305, 306.

Gods ijver openbaart zich in het bijzonder tegen afgoderij, en het is geen toeval dat de eerste gruwel in Ezechiël hoofdstuk acht „een beeld der ijvering” is.

En het geschiedde in het zesde jaar, in de zesde maand, op de vijfde dag van de maand, terwijl ik in mijn huis zat en de oudsten van Juda vóór mij zaten, dat daar de hand van de Heere HEERE op mij viel. Toen zag ik, en zie, een gedaante als het aanzien van vuur: van het aanzien van Zijn lendenen neerwaarts vuur, en van Zijn lendenen opwaarts als het aanzien van glans, als de kleur van barnsteen. En Hij strekte de vorm van een hand uit en greep mij bij een lok van mijn hoofd; en de Geest hief mij op tussen de aarde en de hemel en bracht mij in de gezichten Gods naar Jeruzalem, naar de ingang van de binnenpoort die naar het noorden ziet, waar de zetel was van het beeld der jaloezie, dat tot jaloersheid verwekt. En zie, de heerlijkheid van de God van Israël was daar, overeenkomstig het gezicht dat ik in de vlakte gezien had. Toen zei Hij tot mij: Mensenkind, sla nu uw ogen op in de richting van het noorden. Zo sloeg ik mijn ogen op in de richting van het noorden, en zie, noordwaarts, bij de poort van het altaar, dit beeld der jaloezie bij de ingang. Ezechiël 8:1-5.

Het beeld van de na-ijver is de eerste van vier toenemende gruwelen die aan Ezechiël worden getoond. Het beeld van de na-ijver vertegenwoordigt het begin van de eerste van vier generaties van toenemende opstand binnen het adventisme. De eerste generatie begon in 1863.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“Ieder van de oude profeten sprak minder voor zijn eigen tijd dan voor de onze, zodat hun profeteren voor ons van kracht is. ‘Al deze dingen nu zijn hun overkomen tot voorbeelden; en zij zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is.’ 1 Korinthiërs 10:11. ‘Aan hen werd geopenbaard dat zij niet zichzelf, maar ons bedienden met die dingen, welke u nu verkondigd zijn door hen die u het evangelie gepredikt hebben door de Heilige Geest, Die van de hemel gezonden is; in welke dingen de engelen begerig zijn in te zien.’ 1 Petrus 1:12....”

„De Bijbel heeft zijn schatten voor deze laatste generatie vergaard en samengebonden. Alle grote gebeurtenissen en plechtige handelingen van de oudtestamentische geschiedenis zijn zich in deze laatste dagen in de gemeente aan het herhalen en herhalen zich.” Selected Messages, boek 3, 338, 339.